

— Отъ нищо, благородный, за този животъ, отговори Павлина съ ангелска засмивка, но за другия...

— Ще са погрижимы и за туй, отговорихъ благороднытъ като пристъпихъ къмъ Павлина. Ще са молимъ за упокой на душата ти.

— Благородный, рече Павлина, не калугерскы молитвы, молъж; вашытъ, само вашытъ желажъ, които не сж откупены я лицемърны... и послѣ...

— Дѣвице, престѣче я единтъ благороденъ, укроти, молъж та, думытъ си. Свещеницытъ сж водачы на душытъ ни.

— Знаиъ го по добръ отъ васъ, приложи Павлина искъсо; но мнѣніята сж свободны, благородный; и понеже искате да испълнитъ послѣднытъ желанія на една умирающа, приимъте да дадете туй на найсыромашката дѣвица въ Испанія и да я ожените.

■ Туй като издума осъдената, извади изъ пазвата си единъ елмазенъ кръстъ, многоцѣнно украшеніе останяло вен отъ майка ѝ.

— Ще сторите ли туй, благородный?

— Общавамъ са, рече той.

— Благодариъ, благородный; туй е единчкыйтъ ми имотъ, който ми остава, нека послужи поне да очестити нѣкоя бѣдна...

— Само туй ли искате? попыта члентъ на Мира и на Милосърдіето.

— Има и друго едно нѣщо, рече Павлина съ двууміе.

— Говори; ще сторимъ което отъ насъ зависи.

■ — Като влѣзвахте тука, благородныи, ще сте видѣли една бѣдна чернооблечена стара жена, която е плачала може бы подъ булото си и погледвала къмъ тъмницата. Тъзи жена е моята майка, тя е която ма е отхранила. Не отказватъ на осъденытъ милостыта да пригърнятъ за послѣ-